

ÉVKÖZI 17. VASÁRNAP

1-3 oldal

Olv.: 2Kir 4,42-44 – Ef 4,1-6 – Jn 6,1-15

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Megkülönböztetetten is, kedves Gyuri, neked szól ez a köszöntésem, meg a feleségednek. Ők a messzi Ausztráliából vannak itt, és ők még ahhoz a bimbózó közösséghez tartoznak, amely jó ötven évvel ezelőtt elindult az élet útján és nagyra nőtt. Mára elfogyott, ahogy bizonyítja az is, amennyien itt vagyunk ezen a szentmisén.

Ennek a mai vasárnapnak az üzenete ehhez a mondathoz rendeződik: boldog a nép, amelynek az Úr az Istene. Gyakorlatilag a boldogságunk fokmérőjéről van szó, és különösen egy olyan hétvége után, amikor a deszakralizált Európa ünnepre hívta a világot és amikor a szakrális Magyarország ünnepre hívta a magyarokat. Magyarán állítsuk egymás mellé Párizst és Tusványost. Mindenesetre most mindegyikünk nézzon önmagába, és vizsgáljuk meg a gondolatvilágunk legfontosabb elemeit, hogy méltóképpen tudjuk szervezni életünket, és ha még arra is gondolok, hogy keresztény életünket, akkor a leleplezéseket is vállaljuk.

Szentbeszéd

Kedves testvérek! Biztos, hogy csodára van szükség ahhoz, hogy valami történjen, mert olyan messze kerültünk az Istentől, hogy csak csoda segíthet rajtunk, Isten. Mert nehogy azt higgyük, hogy mi valamire is juthatunk, hiszen olyan mélyre süllyedtünk, itt Európában elsősorban, hiszen mi a keresztény Európának vagyunk a szülöttei, más nemzetek és más földrészek népei ezt nem mondhatják el. Úgyhogy bizony isteni csodára van szükség ahhoz, hogy valami történjen velünk, mert különben a háttérhatalom – az angol nyelv olyan fogalmakat használ ezzel kapcsolatosan, ami ijesztő is, ha így tetszik: sötét hatalom – hát valóban sötét az a háttérhatalom, amely az ember életére tör. Mert az a hatalom, amit mi háttérhatalomként ismerünk, vagy akár mondhatom így is, a pénz hatalmaként ismerünk, ez a hatalom csak a hit erejével győzhető le, és semmi reménye nincs Európa népének a győzelemre, mert hit nélkül ez reménytelen próbálkozás lenne.

Mindenesetre ha az eseményeket követjük és olvasunk a mindennapi történetekben, akkor azért sok mindenre rájöhetünk. Csak a probléma az, hogy oly mértékben távolodtunk el a szakralitástól, hogy már azt se tudjuk, hogy mit jelent az Istennel való kapcsolat, mert a szakralitás erről szól. Akkor, amikor Európát a szakralitás határozta meg, akkor az embereknek egyetlen törekvése volt: közelebb kerülni az Istenhez. Ma ki a csuda akar az Istenhez közelebb kerülni? Sőt, hátat akarnak fordítani neki, távolodni tőle.

És pontosan ezért, ebből a szempontból érdemes egymás mellé állítani ezt a két eseményt. Az egyiket az Istent tagadó, a vallást gyűlölő Európa szervezte az elmúlt hétvégén a világnak. A másikat pedig az egyedül maradt, egyetlen szakrális nemzet – ez nem azt jelenti, hogy szent nemzet, de a szakralitását legalább vállalja, és ez a magyar, egyedül a világban – szintén a hétvégén ünnepelt. Az e világ fiai Párizsban ünnepeltek, az egyedül maradt magyarok meg Tusványosan ünnepeltek.

Valójában az e világ fiai megmutatták magukat. Akkor, amikor megkérdezték Tusványoson, hogy mit jelentett nekik ez az ünnepség Párizsban, azt mondták, Franciaország megmutatta magát. Jó ez a válasz, csak a világ mutatta meg magát, a volt keresztény Európa mutatta meg magát, hát ne kenjük mindent a franciákra, ők csak most előtérbe kerültek és megmutatták, hogy milyen az az ünnepség, amit tud rendezni az Isten nélküli, a kereszténygyűlölő világ.

Rendkívülinek mondták ezt az eseményt, egyedülállónak, hiszen valóban a színpad volt a Szajna, a víz volt a színpad és a háttér pedig Párizs. Persze a római korban még Párizs másképp nézett ki, úgy hívták, hogy Lutetia Parisiorum, magyarul ez azt jelenti, hogy sárfészek. Aztán keresztény lett ez a Franciaország is, persze hogy milyen eszközökkel lett olyan, mint amilyen most, arról inkább ne beszéljünk, inkább hallgassunk.

De mindenesetre mára jelzésértékűen tudta megmutatni, hogyan néz ki az Isten nélküli Európa. Mert valóban lehet, hogy a különböző adottságokkal megáldott emberek rendkívülinek, formabontónak mondhatták ezt az olimpiai megnyitót. No de aztán utána, amikor előálltak a szereplők, akik megmutatták a mai embert – hát köszönöm szépen... Akinek ez ajándék volt, az az élet értékeivel nincs tisztában.

Ugyanakkor Tusványoson egy új pályát jelenítettek meg, egy jobbat. Sőt, a legjobbat, mert ez a pálya, ez az új pálya, amely Európának volt a pályája évszázadokon át, ez az Isten útja, az Istennel kapcsolatot kereső embernek az útja. És erről gondolkodtak a magyarok, az egyedül maradt magyarok, a testvérietlen nép, az egyetlen az Európai Unióban is, de a világon is.

És ez az új pálya nem más, mint visszatérni az eredetihez, visszatérni azokhoz az értékekhez, amelyek Európát Európává tették, az egyetlen földrészé, amelyik amikor a kereszténység ezt a csodát végrehajtotta Európa népeivel, akkor az egyetlen üzenethordozóvá vált ebben a világban, és Európából indultak el a misszionáriusok, indultak el a követek és vitték az élet üzenetét.

És ma Tusványoson azt is hallottuk, hogy az eredménye ennek csak akkor lesz látható, ha mi abban a helyzetben, amelyben vagyunk, képesek leszünk arra, hogy megmutassuk az áldozatkészségünket, megmutassuk a bátorságunkat. Mert hiszen kincs birtokában vagyunk és ezt a kincset senki nem teheti zsebre, ez a kincs az emberiségé. Vagyis a kérdés az, hogy a körülmények közepette, akkor, amikor a háttérhatalom mindent ural, akkor mi megtudjuk-e mutatni a hitnek az erejét és a hitnek a kockázatvállalását és bátorságát ebben a világban.

Kedves jó testvérek, ha megnézték az olimpia megnyitóját, én végigszenvedtem a három órát, amíg eljutottunk odáig, mert addig egy mutogatással szembesültünk, ami valóban egyedi és formabontó is volt, nincs is ezzel egyébként semmi baj. A baj ott kezdődött, amikor vonult föl Európa és megmutatta magát Európa embere, akkor mindent leromboltak.

Kedves jó testvérek! Múlt vasárnap elég sokat beszéltem erről a kialakult helyzetről, amelyben ma élünk, talán a legfontosabb gondolata az volt a múlt vasárnapi üzenetnek, hogy túlélési üzemmódban éljük a mindennapjainkat. Ugye annak idején, amikor a Római Birodalom belefutott az erkölcstelenségbe, akkor ezen a talajon a kereszténység életet hordozó erői nőttek ki. Mi ma itt Európában még nem fulladtunk bele az erkölcstelenségbe, de fulladozunk. És ez a túlélési életmód vagy üzemmód azt jelenti, hogy mindennél fontosabbak a testi vágyaink, mindennél fontosabb számunkra a környezet, amelyben élünk, és mindennél fontosabb az, hogy mennyi időnk van arra, hogy a testünk szolgálatába állítsuk a lelkünket is és a környezetre fogjunk mindent rá, ami a gondjainknak és bajunknak az okozója. Ne felejtjük el, Európa a kereszténység titka és kincse által lett Európa, erről mondtunk le és jutottunk el ide, ahol vagyunk.

Nem óhajtom fölmondani a múlt vasárnapi igehirdetést, akik itt voltak, hallották, akik nem voltak itt, azok másutt voltak. Viszont azt azért nem szabad elfelejtenünk, hogy ami most van, a magyar életünkre gondolok csupán, a mi keresztutunk valójában 1222-ben kezdődött, az Aranybulla kihirdetésekor. Már előtte is mindent megpróbált a nyugati világ ellenünk, gondoljunk csak a pozsonyi csatára: a magyarokat ki kell irtani – jön a bajor herceg és jön a salzburgi érsek úr. Hála Istennek mind a ketten otthagyták a fogukat és nem sikerült nekik a tervük megvalósulása, nem volt lehetséges.

Aztán amikor a Magna Cartát kihirdette Anglia, akkor egy nagy bűnt követett el az emberiség ellen, amikor bevette a világ hatalmi, a világ irányítói szerepkörébe a pénz embereit. Az volt az a pillanat,

amikor az emberiség átadta a sorsa irányítását a pénzembereknek. És jön utána pár évvel, 1222-ben az Aranybulla, és a magyar nemzetnek – igaz, hogy az a magyar nemzet István király országát jelenítette meg – volt bátorsága ahhoz, hogy nem követte a Magna Carta felszólítását és megtagadta a pénz hatalmasaitól az életünk irányítását. És akkor megszületett a döntés, pár év kellett csak és máris jöttek a tatárok. Majdnem belehaltunk, hiszen nem véletlen, hogy IV. Béla a pápához írt könyörgő levelet, hogy hát mentsenek meg bennünket, akik az Isten követségében járunk. Hogy mennyi segítséget kaptunk? Majdnem ottmaradt a magyar.

Aztán amikor újra életet kaptunk, akkor egyedül Szent István király magyarjai a törökök kezdődő terjeszkedésének állták az útját. Aztán ennek lett a következménye Mohács, tudjuk, hogy mivel járt, aztán a török hódoltság. És akkor, amikor az európai nagyok, kezdve Angliával, Németországgal, Franciaországgal, mind-mind a pénzhatalom szolgálatába álltak, egyedül maradtunk mi magyarok, és Trianon ennek a pénzhatalomnak a szankciója volt és a döntése. Ennyit a múlttal kapcsolatosan, és ma ismerjük a mindennapok történetét, ismerjük az Európai Unióban való helyünket és szerepünket.

Tusványoson az élni akaró magyar nemzet visszatál az eredeti értékekhez, amiket igazából sosem hagyott el, és egyetlen reményünk van, hogy az a szakralitás, amely létrehozta egész Európát, ez a hitnek akkora ereje, hogy ez a kicsiny magyar nemzet olyan küldetést tud betölteni, amely felé örömmel fordulhatunk. Egy tényező a fontos: elegendő hitünk lesz-e és elegendő bátorságunk lesz-e ahhoz, hogy a hitnek és a léleknek az erejét megjelenítsük azokkal a hatalmakkal szemben, akik a hatalmukat uralkodásra fordítják, akik a pénzt a maguk meggazdagodására szánják, és vesszen világ és vesszen az ember, de legfőképpen vesszen az az ember, aki az Istennel keresi a kapcsolatát és az Istentől várja a reményét, az élete kiteljesedését.

Hallottuk a mai evangéliumban, a kereszténység olyanokat vár tőlünk, ami magától értetődően teljesíthetetlen. Hát hogy lehetne öt kenyérből meg két halból ötezer embert etetni? És Jézus egyszerűen: telepítsétek le őket – és megtörténik, ami megtörténik. Kedves testvérek, a kereszténység olyan üzenet, amely olyan tetteket vár tőlünk, ami emberi erővel teljesíthetetlen. A jobbik út, a jobbik ajánlat éppen ezért az Isten felé fordulás, Istenbe bekapaszkodásunk, Aki az egyetlen szövetségesünk, és akkor van remény arra, hogy nem az erők lesznek gyengébbek, hanem elbizonytalanodhatnak, mert a jó nyitogatja az emberek szemét.

Egy ilyen szemnyitogató élményemet mondok el és ezzel befejezem. 1989. december 28-án Szőke János atyával, aki Speck páternek volt a kelet-európai megbízott titkára, szalézi szerzetes volt, ketten voltunk Bukarestben két nappal a Ceaușescu házaspár kivégzése után. És ezen a megbeszélésen Robu érseknél, aki egy csángó származású, a hatalom érdekében áruló, de hát most nem ez a fontos, hanem ezen a találkozón ott volt Iliescu elnök úr is, akinek a beosztását ismeri mindenki. Aki nem ismeri, az kérdezze meg a felnőttektől, most már néha nyissák ki a szájukat a felnőttek is és beszéljenek, beszéljenek arról, ami az igazság, nem pedig gyávaságból hallgatnak, mint tetű a var alatt.

Ott mondta Iliescu, nagyon érdekes igazság volt. Ugye a mai napig és sose fog kiderülni, hogy miért ölték meg éppen akkor a Ceaușescu házaspárt és mi lett a következménye, semmiről nem tudunk és sosem fogunk tudni az ilyen események következményeiről semmit, nehogy azt gondoljuk, hogy ezeket ki tudjuk mi kutatni. Ő a következőt mondta, az én szememet nagyra nyitotta, amit ő mondott, és azt hiszem, hogy mindenkinek nyíljon a szeme, mert ez az egyetlen előremutató: nálunk nem lesznek vértanúk, mint önöknél voltak '56 után Kádár bérencei nyomán. Mert a vértanú a legyőzhetetlen ellenfél.

Kedves testvérek, a hit emberi erővel, emberi szervezkedésekkel legyőzhetetlen. Mi belehalhatunk ebbe a küzdelembe, de a győzelem az biztos, mert Isten a győzelemnek az Ura, Ő az élet Ura, Ő a Gondviselő, Aki örömünk oka.

+ A M E N +